

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om tillæg til og ændring i lov om erstatning til besættelsestidens ofre. (Regulering af renteerstatninger).

(Anden behandling findes i tidenden sp. 4205).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Udvalgets ordfører (Poul Hansen [Svendborg]): Udvalget har mellem anden og tredje behandling holdt et møde, hvorunder man modtog en deputation fra Sammenslutningen af Frihedskampens Erhvervshæmmede.

Deputationen fremførte en række problemer omkring behandlingen af sager, især omhandlende tidligere KZ-fanger. Henvendelsen mandede ud i ønsket om først og fremmest en ændring i den nuværende tilstand, hvorefter det er direktoratet for ulykkesforsikringen, der afgør sagerne, således at der bliver nedsat et udvalg, hvori læger, der særlig har beskæftiget sig med de såkaldte KZ-syndromer, samt meget gerne også en repræsentant for den nævnte forning får sæde.

Man betonedede over for udvalget, at ønsket ikke skyldtes uvilje mod direktoratet, men man mente, at disse sager var af en særlig beskaffenhed, som lå uden for direktoratets sædvanlige arbejdsfelt, hvorfor et særligt udvalg i samarbejde med invalideforsikringen ville være mere hensigtsmæssigt.

Man fremførte til støtte for denne opfattelse flere sager, som man mente var afgjort på utilfredsstillende måde for de berørte; f. eks. var en person, der var rullestolsinvalid, kun tilkendt erstatning efter en invaliditetsgrad på 66 pct., medens han sikkert, såfremt sagen var kommet til bedømmelse i invalideforsikringsretten, var blevet anset for invalid i folkeforsikringslovens forstand, således at han havde fået invalidepension efter denne lov, der ikke graduerer pensionen efter invaliditetsgraden.

Endvidere ankede man over, at sager, der ikke var indbragt senest 2 år efter lovens ikrafttræden, jfr. lovens § 66, ikke havde

mulighed for senere at blive rejst, selv om KZ-opholdets menneskeødelæggende virkninger først flere år efter for alvor gjorde sig gældende.

Deputationens henvendelse, der var meget klar og koncis, gjorde et stærkt indtryk på udvalgets medlemmer.

Udvalget henstiller derfor til den højtærede minister, at der optages forhandling med de administrative myndigheder, som træffer den endelige afgørelse i disse sager, med henblik på, at der ved fastsættelsen af invaliditetsgraden tages tilstrækkeligt hensyn til de smidigere bestemmelser, der blev givet i § 1, stk. 2, i loven af 12. april 1957 om tillæg til og ændring i lov om erstatning til besættelsestidens ofre, og at der dispenseres fra ankefristen i det omfang, som sager af denne karakter har krav på. Eventuelle tvivlstilfælde bør komme andrageren til gode, og der bør i det hele taget ved administrationen af denne lovgivning — også ved tilkendelse af erstatning — vises forståelse for de særegne forhold, der knytter sig til de tidligere koncentrationslejr-fangers tilværelse.

Med disse bemærkninger anbefales lovforslaget i øvrigt til uændret og endelig vedtagelse.

Ragnhild Andersen: Jeg vil gerne på min gruppes vegne sige tak til udvalget, som her aflægger beretning for de forhandlinger, der har været ført angående nogle af de spørgsmål, som jeg tillod mig at rejse ved anden behandling, fordi de havde været rejst over for mig af de erhvervshæmmede blandt besættelsestidens ofre. Jeg vil gerne understrege udvalgets ønske om at få ændret loven på de områder, som udvalgets ordfører her nævnte. Det samme ønske nærer den kommunistiske folketingsgruppe, idet vi mener, det er højst påkrævet, at der bliver foretaget ændringer i bestemmelsen om, at invaliderede fra besættelsestiden skal være 100 pct. invalide for at få 100 pct. rente, mens andre, almindelige invaliderede med 66 pct. invaliditet får fuld invalidepension.

Jeg kan også understrege spørgsmålet om anmeldelsespligten. Udvalget har fremhævet, at der her bør tages hensyn til, at skader fra besættelsestiden meget ofte viser sig stærkest, efter at der er gået nogle